

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. február 22.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AGYAG ISTEN KEZÉBEN

Énekek: 821,1; 666; 221,1; 758,1-3; 627

Lekció: Jer 18,1-13

Alapige: Jer 18,6b

„Íme, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, ó, Izráel háza.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy már megszólítottál bennünket a te drága igéddel Urunk, és magasztalunk, hogy ezen az istentiszteleten valóban te szeretnél beszélni velünk. Bocsátsd meg, hogy sokszor a szólásra vagyunk gyorsak, és a hallásra késedelmesek, pedig fordítva kellene lennie az életünkben! Megvalljuk Neked, hogy minden felfordult a bűneset óta az ember életében, más lett a sorrend, más lett az értékrend, minden mássá lett, de köszönjük, hogy a Krisztusban felajánlott kegyelem azt jelenti, hogy általa is mássá lesz minden. Amikor te azt mondd, hogy íme újjá teszek mindent, akkor helyreállítod azt, ami elromlott, helyreállítod a sorrendet az ember életében és szívében, lelkiségében, de még testi életében is.

Hadd dicsőítsünk Téged azért, hogy megszólítottál bennünket, pedig elfordulhatnál szótlánul tőlünk! Hadd magasztaljunk Téged azért, hogy új napot adtál nekünk, mert olyan Isten vagy, aki napjainkhoz napokat és éveinkhez éveket toldottál! Engedd meg, hogy ne játsszunk a kegyelemmel, a te szereteteddel, végtelen türelmeddel, amelynek tudjuk, hogy egyszer majd el fog jönni a vége, amikor eljössz lángokban, és megítéled ezt a földet. Köszönjük Neked a ma lehetőségét, és kérünk Téged, hogy ma, ha a te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket Krisztusért, a mi Urunkért!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, Jeremiás könyvét olvasva a bibliaolvasó vezérfonalunk szerint találkozhattunk tegnap ezzel az igével, de a mai ige is ennek a folytatása. Jeremiás a fogság előtti kornak a prófétája, Jójákim király idejében, amikor a babiloni veszedelem már ott van a küszöbön, de Isten még mindig küldi az ő megtérésre szólító, figyelmeztető és önmagához hívogató igéjét az ő népének. Amikor a Bibliában erről a képről olvasunk, hogy Jeremiásnak a fazekas házába kell lemennie, – ezt a parancsot kapja, hogy „menj le a fazekas házába”, valószínűleg a jeruzsálemi templomból, mert ott teljesített szolgálatot, – vidékre kell mennie egy kis viskóba, ahol egy fazekas dolgozik, mert Isten ott akar vele beszélni, és ott akar egy olyan igehirdetést mondani neki, amelyet illusztrál is. A pedagógusok és akik gyerekeket tanítanak, tudják, hogy milyen fontos az illusztráció, amely akár képben vagy valamilyen vizuális ábrázolásban közelebb hozza a mondanivalót, és így jobban elraktározhatják. A Bibliától nem idegen ez a kép, amelyet Jeremiás lát a fazekasházában, aki éppen ott ül a korongnál, és egy agyag darabot formál. Két helyen fordul még elő a Szentírásban ez a hasonlat. Az egyik Ézsaiás könyvében, amikor azt mondja a próféta, hogy „mondhatja-e az agyag alkotójának: mit csinálsz?”, a másik a Róma 9-ben van, az Isten szuverén hatalmáról szóló ige, és ott azt olvassuk szintén: „avagy nincsen-e a fazekasnak hatalma az agyagon?” Tudniillik, hogy mit készít belőle, mit formál. Egyeseket tiszta, másokat tisztátalan célra, edénnyé formálja Isten, mert egyedül Ő az alkotó, Ő a teremtő, Ő a fazekas, és mi csak az agyagok vagyunk. „Ő, Izráel háza, olyanok vagytok az én kezemben, mint az agyag a fazekasnak a kezében!” Éppen ezért ma nézzük meg, testvérek, ennek az igének négy üzenetét röviden!

Az első mindenképpen a Teremtő és a teremtmény kapcsolatára utal, hogy milyen kapcsolat van a fazekas és az agyag között, a Teremtő és a teremtmény között. Ezt nagyon sokszor elfelejtjük, kedves testvérek, hogy mi vagyunk a teremtmények, és Ő pedig a Teremtő. Mi vagyunk az agyag, a földi porszem ember, ami hatalmas Istenünk pedig, aki alkotott, létrehozott, egyetlen szavával teremtett mindent, amelyet ma is fenntart és igazgat. Az agyagnak tehát sem lehetősége, sem joga nincs arra, hogy beleszóljon a fazekas munkájába, hogy milyen célra, hogyan és mivé alakítja az életét. Ezt az éneket nem csak azért énekeltük, mert biblikus és szép, hanem azért is mert benne van ez a mondat, hogy „Ő a fény, mi színei, mi cselédek, Ő a gazda, Ő miénk, Övéi mi”. Ne felejtjük el tehát, testvérek, ennek az első üzenetét, mert az agyag nem mondhatja a fazekasnak, miért ilyené formáltál, és miért arra célra, amilyené formáltál. Ennek az igének a legnagyobb üzenete az volt a számomra, hogy az agyagot van a fazekas kezében.

Testvérek, addig nincs baj, amíg valaki így gondolkozik, hogy ha én az Isten kezében vagyok, akkor olyan nagy baj nem lehet. Mert ennek ez az örömhíre, hogy olyanok vagytok az én kezemben, mint az agyag a fazekas kezében! Nem egy idegen kézben van az Isten gyermeke, és Isten nem nézi le az agyagot, hanem kézbe veszi, alakítja, formálja. Emlékeztek rá, mikor Dávid népszámlálása után megbüntették, és Isten felajánlja neki, hogy válasszon a büntetések

közül. Dávid azt mondja, hogy inkább essünk a te kezedbe, Uram, mint az ellenség kezébe. Mert az embernek ez az egyetlen biztató lehet az életében, hogy ha az én nyomorult kis életemmel az Isten kezében vagyok, akkor jó helyen vagyok. Ézsaiásnál olvastuk azt az ígét, hogy „tenyerembe metszettek fel téged”. A hívő ember tulajdonképpen, amikor Isten elfogadja és újjászületik, akkor az Isten kezébe kerül bele. Azt mondja a János 10-ben Jézus Krisztus, hogy: „az én Atyám kezéből senki ki nem ragadja őket”. Jó helyen van annak az élete, aki minden próbája, nyomorúsága, terhe, gondja, baja ellenére az Isten kezében nyugszik. Ismeritek talán azt a szép éneket, amit akkor írt meg valaki, amikor az egész családja meghalt. Egy hajó katasztrófában elvesztette az egész családját, ő várta a hajót, de már csak az a hír jött meg, hogy elsüllyedt. És akkor írta meg azt a szép éneket, hogy: „ha lelkem az Úrban nyugodva pihen, kebelén, kebelén pihenek”. Mert úgy érezte, hogy ott jó helyen van, ott biztonságban van az élete.

„Olyanok vagytok az én kezemben, mint az agyag a fazekas kezében.” Azért olyan döbbenetes, testvérek, ez, mert Isten itt felajánlja a megtérés lehetőségét. Azt olvastam, hogy Jeremiást azért küldi el, hogy: „nosza, térjete meg, ki-ki az ő gonosz útjáról, jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket!” És mit mond a nép? „Fölösleges, mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk konoksága szerint cselekszünk.” Az ige erről szól a következő fejezetben, hogy Isten vetet Jeremiással egy korsót, azt mondja, hogy menjen a nép közé, és törje össze a korsót. Látjátok, milyen különbség van a két ige között? Az egyikben még alakítja az agyagot, a másikban már összetöri azt, amit már nem lehet alakítani. Mert ez a nép nem akar alakulni. „Jöjjetek hozzám bűnbánattal, jöjjetek hozzám, és térjete meg a ti gonosz útaitokról!” Amikor Keresztelő János a Jordán partján prédikál, ez a fő üzenete: térjete meg! Amikor János meghal, és Jézus átveszi az igehirdetés szolgálatát, ugyanezt mondja: térjete meg, mert elközelített a mennyek országa! Testvérek, amíg egy népnek, egy nemzetnek, egy országnak Isten felajánlja a megtérés lehetőségét, addig nincs nagy baj. Akkor van baj, amikor Isten türelmének és végtelen szeretetének eljön a határa.

Volt a múlt században egy evangelizáló lelkipásztor, aki ezt a címet adta az egyik igehirdetésének: Isten határtalan szeretetének határa. Mert beszélhünk Isten határtalan szeretetéről, meg arról is, hogy „eljössz a világot lángokban ítélni”, – mondja egy kevésbé énekelt énekünk, mert Isten határtalan szeretetének eljön a határa. Most még az agyag ott van a korongon, most még formáltatik. Ha az agyag érezne, vagy lennének érzelmei vagy értelme, akkor lehet, hogy rugódozna, lehet, hogy fájna neki ez a formálás. Mi, emberek, ilyenek vagyunk. Mi olyan agyagok vagyunk, akik kaptunk érzelmet, értelmet, akaratot. Nekünk bizony ez a formálás, amikor Isten szenvedéssel formál, írta valaki egy könyvében, addig nincs baj. Akkor van baj, ha összetöri a korsót, amit már nem formál tovább, amit kiad a kezéből. „Olyanok vagytok az én kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében.”

A héten egy összejövetelem elmondtam, hogy a 16. fejezetben sosem figyeltem erre, mikor azt mondja az Úr, hogy: „mert, íme, sok halászárt küldök, hogy

kihalásszák őket”. Azután pedig „sok vadászért küldök, hogy kihajtsák őket minden hegyről, minden halomról és a sziklák hasadékaiból is”. Mit mond Isten? Küld halászokat. Azt mondja, nem kevés, sok halászért küldök. A Bibliában a halászat nem azt jelenti csak, amire mi gondolunk, hanem azt jelenti, hogy embereket halásztok. Jézus ezzel küldi a tanítványokat, hogy: „azt művelem veletek, hogy embereket halásszatok”. Halászokat küldök, akik kimentik a halakat, akik mentik az embereket, de amikor az Isten vadászért küld, kihajtja őket a szikla hasadékból, a bokrokból, ahová elbújik az ember, mint Ádám, mert félt. Testvérek, amikor a vadászatot kezdi Isten, az a borzasztó. Még most olyan idő van, amikor a halászok jönnek, még most olyan idő van, amikor menti az Úr az elmerültet, a nyomorultat, a bűnöst.

A héten eszembe jutott valami kapcsán a múlt század egyik, hanem a legnagyobb tragédiája. Bizonyára sokan emlékeznek rá a híradásokból, mert nem éltünk akkor, hogy 1910 húsvét vasárnapján Szatmárban történt egy óriási tragédia. Egy olyan tömegkatasztrófa történt, amiben 312-en haltak meg. Húsvétvasárnap bált szerveztek a falunak, meg a környező falvak fiataljainak. Ez akkor már sokaknak szemet szúrt, mert húsvétvasárnap nem szoktak bált rendezni. Egy óriási, száraz deszkákból épült pajtába 600 ember ment be táncolni. Nem sok hely maradt, és mikor észrevették a szervezők, hogy nagy a tömeg, és egyik két suttyó fiatal nem fizeti ki a részvételi díjat, elkezdtek az ajtókat beszegezni. Az ajtókat eltorlaszolták lócákkal, kisebb szekrényekkel, bútorokkal, amit éppen találtak. Az egyik résztvevő elkurjantotta magát, hogy „ide az Isten se jön be fizetség nélkül”. Eltelt egy kis idő, az egyik katona a kardjával le akarta vágni az egyik lampiont, amiben akkor még gyertya égett, de nem madzagon volt a lampion, hanem dróton. Ezért nem tudta levágni, csak megbillent, kigyulladt, és percek alatt égett minden, 312-en haltak meg. Borzasztó volt olvasni a lelkésznek a feljegyzését, hogy hogyan temettek napokon keresztül. Mert eljön, amikor a korszó össze fog töretni, amikor a korszót Isten összetöri, amire az ember azt gondolhatja, hogy ezt nem töri össze.

Annak idején a Titanicra ráírták, hogy „ezt az Isten se süllyesztheti el”. Azt mondtam valamelyik istentiszteleten Sámsonról szólva, hogy ne játsszunk a kegyelemmel! Most azt kell mondjam a Jeremiási ige kapcsán, hogy ne játssz az Isten türelmével! Mert eljön az ő türelmének határa, szeretetének végpontja, hosszútűrésének folytatása pedig elmarad. Itt még nem töretek össze a korszó.

Második üzenete az igének az, hogy Isten mindig ott közli velünk az ő igéjét, ahol akarja. Jeremiást leküldi a fazekasházába a jeruzsálemi templomból, mert pap volt az apja is, ő is, valószínűleg ott szolgált, és elküldi a fazekas házába. Elmondom a testvéreknek, hogy én elég sok helyen jártam életemben evangelizációs szolgálaton, és nagyon sokat harcoltunk, mert télen főképpen, mert hát vidéken akkor van evangelizáció, amikor nincs mezőgazdasági munka. Voltak gyülekezetek, ahol nem engedték meg, hogy a gyülekezeti házban legyünk, amit lehetett fűteni, hanem inkább a hideg templomban, ahol az Úrasztalán a virágvázában megfagyott a víz. Mert az szent hely, az a kultusznak a helyszíne. Miért, Isten a gyülekezeti házban nem szólhat? Ha a fazekas házában Isten szólt, akkor annak legyen az az üzenete a számunkra, hogy Isten bár-

hol szólhat hozzánk, bárhol beszélhet velünk! Amikor Isten azt mondja, hogy „menj le a fazekas házába”, akkor az a Bibliában nem feltétlenül jelent valamilyen földrajzi értelemben vett lemenetelt. Tehát, nem azt jelenti, hogy mondjuk valaki északi részen van, és délfelé kell mennie, vagy ha valaki hegyvidéken lakik, hogy le kell a völgybe mennie. A Bibliában lelkileg lemenni azt is jelenti, hogy ilyen helyzetből vagy ilyen státuszából, mint a jeruzsálemi templom, lemenni egy valamilyen összeeszkábált műhelybe. Gondolhatjuk annak idején egy fazekasműhely milyen lehetett. Isten, amikor azt mondja, hogy menj le, akkor az jelenti azt is, hogy olyan körülmények közé helyez bennünket, ami egy lefele menetel. Mondok rá példákat. Valaki elmondta, hogy Isten odafekette a kórházi ágyra, és ott beszélt vele. Igen, mert egészséges koromban azt mondta, nem hallottam meg Őt. Ezért el kellett csendesítenie, meg kellett állítania. Lelkileg ez a „menj le” azt jelenti, hogy a te állapotodból, egészségedből menj le egy betegségbe, mert ott fogok veled beszélni. Ott közlöm veled az én ígéretet. Vagy egy csalódásban, amikor ér bennünket egy nagy csalódás, lehet szerelmi csalódás is fiatalokra gondolva, egy munkahelyi csalódás, csalódás barátokban, akik elhagynak, ez egy lefele menő út, de lehet, hogy Isten felhasználja, hogy ott beszéljen, ott mondja el az ő ígését. Miért? Mert különben nem hallottuk meg, vagy elengedtük a fülünk mellett. Igen, ez azt jelenti, hogy menj le, de ha Isten beszél veled, akkor minden hely áldott és minden hely szent.

Mi, reformátusok tudjuk, hogy nekünk a templom nem olyan szent hely. Meddig szent hely egy templom? Amíg szól az ige. Nem használjuk szentségtelen célra, de valljuk meg, hogy a mi számunkra a templom akkor és addig szent hely, amíg az Isten ígéje itt van, amíg szól az Ő üzenete, amíg szól a Szentírás hozzánk. Tehát nem maga az épület a döntő. Erre Jézus tanít bennünket, nagyon komolyan. Nem maga az épület, nem maga a hely, hanem az az Úr, aki a fazekas házában is éppen úgy beszél, mint a hatalmas, dicsőséges salomoni templomban, ahol minden, még az ajtók is aranyozva vannak. De ott van az Isten, ott van az Úr! Életed nyomorúságai között mindig gondolj arra, nem baj, de ha az Úr ott van, és ha beszél, ha megszólal, akkor az felemeli a legszentebb helyé és a legnagyobb templommá a mi számunkra!

A harmadik üzenete az ígének, hogy Isten nem csak szól, hanem mindig indít, és küldetést is ad. Vagyis az ígét nem saját felhasználásra kapjuk. Nem öncélúan kapom az Isten ígését, hanem azért, hogy rajtam keresztül másokhoz eljusson. Jeremiás korában a fazekas valószínűleg nem dísztányérokat készített, és nem porcelánt, hanem korsókat, kannákat, amit a mindennapi életben használtak, amiben tárolták az olajat. A Királyok könyvéből olvassuk, hogy az olajat töltögető asszony korsókat kért, amit a fazekas csinált. Vitték a vizet vele a kútról, vitték a forrástól oda, ahova kell. A Biblia ezt a képet használja, testvérek, hogy az Isten gyermeke is ilyen edény. Ilyen küldetést kapott, hogy Isten megtölti tartalommal, de nem azért, hogy tele legyen a korsó, hanem azért, hogy vigye el oda, ahova vinni kell, hogy érjen célba Isten ígéje, vigye a szomjas életeknek. Milyen csodálatos, testvérek, nem öncélú!

Amikor Isten kimozdítja Jeremiást, egy mai szóhasználattal élve, a komfort zónájából, és leküldi a fazekas házába, azért teszi, mert vállalnia kell az ige to-

vábadásával járó fáradságot, törődést, ha kell, a kudarcot, de eljuttatni oda, ahova az Isten akarja. Vajon így veszed-e, testvérem, velem együtt az Isten ígét, hogy Jeremiást azért viszi le, hogy utána el tudja küldeni? Jézus azért hívja el a tanítványokat, hogy tudja küldeni őket. Menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged! Hirdesd az ígét, – mondja Pál –, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben! Ints, fedj, buzdíts! Testvérek, Isten ilyenné formálja az embert.

Hadd mondjak rá példákat! Emlékeztek, mikor Pál apostol, mint agyag, ott van a damaszkuszi úton. Isten néhány perc múlva, mikor elmegy Anániás-hoz, megszólítja Anániást: „menj, mert íme, imádkozik!” Mit mond Isten róla? „Ő nékem választott edényem, hogy elvigye az én nevemet mindazokhoz, akikhez küldöm.” Viszi a pogányokközé, testvérek, és ezért beszélek Pál újjászületéséről, és nem csak megtéréséről, mert egy agyagdarabból korsó lesz. Egy olyan korsó, amelyik már viszi az Úr nevét, az van benne, az Úr neve, vagyis Isten maga. Azt mondja Pál apostol, mikor Onézimuszot visszaküldi Filemonhoz: „egykor haszontalan volt, most pedig mind nekem, mind neked nagyon hasznos”. Most már hasznos edény Onézimusz. Miért? Mert egy kicsit megformáltam. Oda tettem a korongra, igaz, hogy nem egy fazekas házában, hanem egy börtönben. Ezt a lopós, sikkasztó, suttyó gyereket az Isten átformálja, hogy hasznára legyen Pálnak, meg az Isten országának. Nem az a lényeg, hogy Pálnak hasznos, hanem az Isten országára nézve hasznos. Azt mondja, most már hasznos, most már lehet használni. Most már lehet bele vizet tölteni, lehet neki feladatot adni, rá lehet bízni küldetést, most már hasznos. Csak Isten formáló keze alatt lehetünk ilyenek, Ő formál ilyenné bennünket. Küldetést ad, nincs öncélú, saját felhasználásra kapott szó és ige. Az ige mindig felszólít: menj, tedd, szólj, csináld!

A negyedik üzenete az ígének, hogy az elrontott agyagot nem eldobja, hanem újra formálja. Így olvassuk az ígében, hogy a fazekas elrontotta az az edényt, amin éppen dolgozott, és azonnal más edényt készített belőle, ahogyan jónak látta. Tehát, a deformálódott agyagot nem eldobja, hanem újra kézbe veszi. Testvérek, ez az, amit Jeremiás most a népnek tovább akar adni. Egy népre, egy nemzetre, az egyházra nézve, ezt vegyük úgy, hogy akkor egy volt! Azt mondja, hogy Isten nem eldob titeket, hanem újjá akar formálni. A Biblia ezt úgy mondja, hogy újjá akar teremteni, új teremtés jön létre. Ha valaki úgy érzi, hogy az ő élete csak ilyen darab agyag, ne keseredjen el, mert ha az életét odaadja ennek a fazekasnak a kezébe, a fazekas megfogja, és odateszi a korongra, akkor nincs baj! Akkor majd ő formál, alakít, áld, gazdagít. Akkor Ő betölti javaival életedet, – mondja az Isten ígéje –, mert ő az Úr, ő a gazda, mi csak cselédek, mi csak színek vagyunk.

Testvérek, ha valaki a történelmet megnézi, hányszor láttuk, amikor Isten újra formál egy népet, egy egyházat! Még gondolkoztam, hogy ezt a prédikációt ne tegyem-e el október 31-ére, de ki tudja, élek-e addig, inkább elmondom most. A reformáció, az ébredések is mindezt jelentették. Akár Amerikában, akár Skóciában, akár Magyarországon az ébredések mindezt jelentették. Isten az agyagot, ami deformálódott, újból kézbe veszi. Más semmi nem mutatja az istenit, a mennyeit. Más semmi se alakja, se ékessége –, mondja a vers, és

mondja az Isten igéje is. Egyszer valaki kérdezte tőlem, hogy: ugye, a maguk egyházát Kálvin alapította? Mondom, nem, Isten hozta létre az Édenkertben, csak Kálvin idejében Isten kézbe vette az eldeformálódott agyagot. Kézbe vette, amit Ábrahám hitből cselekedett, de már senki nem emlékezett rá. Kézbe vette, amit Dávid az új énekeivel beharsogott Izráel népének életébe, hogy: „új éneket adott számba, Istenünknek dicséretét”, ebből semmi nem maradt, semmi formát nem mutatott. De Isten újból kézbe vette, és újra formálta az Ő akaratára szerint. Re-formálni, benne is van a nevében: újra alakítani, újra formálni.

Testvérek, hadd fejezzem be most azzal, ahogy Isten odaállítja ezt az agyagdarabot Jeremiás elé, hogy nézd meg ezt a formátlan agyagdarabot, amit az Isten formál! Nézd meg, menj, és mondd el a népnek: térjetelek meg, jertek vissza hozzám! Testvérek, egy kicsit hasonló a mai helyzet is. Ne gondoljuk, hogy – Jeremiás kb. 2600 évvel ezelőtt élt –, ez egy 2600 éves ókori történet. Nem, ez mindig újból és újból ismétlődik. Talán éppen ebben vagyunk mi is, háborús fenyegetésektől körülvéve, egy forrongó Európában. Egy Istentől elfordult országban élünk, ahol annyi a káromkodás, Isten nevének szidása, a bálványok szeretete, hogy ettől többet már nem tudom, Isten hogyan nézel. És ma ugyanúgy mondja egy népnek, egy nemzetnek: vigyázz, mert jöhet a veszedelem! Volt már rajtunk annyi veszedelem, jött itt már annyi nép, a Zsoltáros elmondja, hogy hány népet ültettél a nyakunkra! Urunk, miért? Mert azt mondtuk mi is, ahogyan Izráel népe mondta, hogy „fölsleges”, mikor azt mondták, hogy térjetelek meg, „mert mi a magunk gondolatai után megyünk”. Mert mi a megátalkodott szívünk szerint megyünk tovább, és nem a bűnbánat, nem a bűnbocsánat útján, nem térünk a mi élő Istenünkhöz, hogy könyörülne rajtunk. Amikor a korsó-törések jönnek, csak akkor eszmél egy nép, testvérek! A Bírák könyve is erről szól, amit most olvastunk. Amikor összetöri a korsót, akkor kezd eszmélni a nép, hogy voltunk mi agyagdarabok is a korongon, amikor még Isten formálhatott bennünket, és odaadtuk az Ő kezébe magunkat.

Testvérek, ma hadd legyen nekünk itt az Úrasztala csodájában is egy ilyen nagy biztatás, ahogy Jeremiásnak ad Isten egy szemléltetést! Temetéseken is szoktam mondani, hogy ez egy szemléltetés. Miért? Azért, mert az életünk véges. Nagy bemutató nekünk egy temető, egy ravatalozó, egy sír. Miért? Azért, mert te is meg fogsz halni, testvér, ránk is ez vár, mert ezt az Isten szemlélteti, hogy ne maradjon az én Lelkem örökké az emberben! Ezért határt szabok az ő életének: 70 vagy, ha feljebb 80 esztendő. Isten határt szabott nekünk, és amíg időnk van, térjünk Őhozzá!

Testvérek, az úrvacsoránál mégis azt kell mondjam, hogy Isten az Ő Fiát törte össze: érettünk! Ézsaiás jövendöl erről az 53. részben, hogy megtörtetett a teste. Amikor Jézus kézbe veszi a kenyeret, azt mondja: „ez az én testem, mely tiérettetek megtörtetik. Ez az én vérem, amely tiérettetek kiontatik.” Ha egy korsót összetörnek, akkor kifolyik az, ami benne van. Jézus Krisztus az úrvacsorában szemlélteti az Ő váltság-halálát. Szemünk elé állítja, hogy: nézd meg, Ő szenvedett a bűnösökért, Ő hordozta mindannyiunk bűnét, Őreá veté, és az Isten Őt törte össze, hogy te megépülj. Ezért kell testvérek bűnbánatot tartani! Ezért kell az Urat szeretni! Ezért kell Jézust szolgálni, mert az Isten nem saj-

nálta a legdrágább korsóját összetörni! Mi még egy kis vázát is sajnálunk, vagy egy tányért, ha összetörük. Amíg egy nép nem sajnálja, hogy az Isten Fia megtörtetett, ha egy nép nem tart ezért bűnbánatot, hogy az Isten az ő egyszülött Fiát adta, és törte össze a kereszten, hogy megépüljünk, és az Ő dicsőségére éljünk, addig nem lehet használatba venni. Hadd kívánjam ma, testvérek, hogy légy ilyen üres edény! Egyik énekünk mondja: „nem vagyok más, csak üres edény, tölts meg hát Lelkeddel engem!” Formáljon Isten az ő hasznára, használatára! Legyél használható eszköz az Ő kezében, és amit beléd tölt, azt vidd oda, és menj mindazokhoz vele, akikhez küld téged!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük neked, hogy hálát adhatunk a te nagy szeretetedért és türelmedért. Köszönjük, ha az agyagnak nem kívánatos ez a formálás, mint ahogy mi is sokszor rugódozunk, amikor próbák alá teszel bennünket, amikor nyomorúságot engedsz meg az életünkben, vagy amikor a fazekas házába kell mennünk, és nem a gyönyörű jeruzsálemi templomban olvassuk vagy halljuk a te igédet, amikor olyan helyzetbe engedsz bennünket, mint a fazekasnak a műhelye. De ha a te kezében vagyunk, tudhatjuk, hogy onnan sem halál, sem élet el nem ragadhat, ki nem vehet, mert őrzöl bennünket az üdvösségre. Akkor hadd legyen a szívünk mégis hálás!

Köszönjük, hogy te életünk törékeny voltára emlékeztetsz bennünket. Anynyira gőgösek, fennhéjázók vagyunk sokszor, még föléd is emeljük magunkat, mert a sátán azt akarja elhitetni, hogy majd olyanok lesztek, mint az Isten! Mi csak agyagkorsók szeretnénk lenni minden díszítés nélkül, aranyozás nélkül, de hordozva azt a feladatot, szolgálatot, tartalmat, amit te belénk töltesz!

Kérünk, hogy juttass bűnbánatra, juttass el a megtérésre bennünket, hogy hozzád térjünk, és szívéből Téged tudjon ez a nép megint szolgálni, mint a nagy ébredésekben, mint a reformáció idejében! Köszönjük Neked, hogy meg-megújul a te nagy hűséged fölöttünk. Vigyél tovább bennünket, emelj ki, adj új erőt, Urunk, nyújtsd ki szent kezed! Áldj meg bennünket, Urunk, hogy ne gyűlöljük egymást, ne harcoljon egyik ember a másikkal, hanem egyik ember a másikért harcoljon, annak üdvösségéért, örök életéért, azért harcoljunk!

Áldj meg szereteteinkkel együtt Urunk, és kérünk Téged, hogy tégy áldássá bennünket! Hadd kérjünk Téged a világ vezetőiért, adj nekik értelmet, készséget, adj békességet, Urunk, ott, ahol háború van! Könyörgünk, hogy ne engedj bele bennünket sem, Európát sem egy háborúba! Engedd, hogy legyen vége! Így kérünk, Urunk, kárpátaljai testvéreinkért, áldd meg az ottani gyülekezetek mai istentiszteletét, hogy vegyenek vigaszt, bátorítást, bátorságot és igei útmutatást ami drága testvéreink, és felfelé tudjanak nézni a hitnek szerzőjére és végzőjére!

Ámen.